

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/936/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222047
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412222047.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná advokát a konateľ Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 13. januára 2015, č. k. 6C/703/2012-59 a uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 23. apríla 2015 č. k. 6C/703/2012-77, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

I. Okresný súd Komárno (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) rozsudkom zo dňa 13. 01. 2015, č. k. 6C/703/2012-59 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 27. 09. 2012 domáhal od žalovanej zaplatať škody vo výške 506,92 eura, ktorá pozostáva z nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eura a majetkovej škody vo výške 175,- eur a ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky, a to v exekučnej veci medzi oprávneným (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.) a povinným (K. R.). V žalobe uviedol, že súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Nové Zámky. Prijatím tejto žiadosti došlo k založeniu zákonnej povinnosti súdu zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom ustanovenej dobe. Podľa zákona č. 233/1995 Z. z. exekučný súd bol povinný o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia k exekúcii do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Žalobca 18. 11. 2010 spísal návrh na zmenu exekútora, o ktorej však exekučný súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní, čo považoval za porušenie zákona a nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého mu vznikla predmetná škoda. V žalobe ďalej uviedol, že v dôsledku takehoto nesprávneho úradného postupu súdu jej vznikla majetková škoda v sume 175 eur, predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti a o zmenu exekútora a rozhodnutím o nej (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému suma 70,- eur, udržiavanie a správa informačného systému 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, sumu na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde 15,- eur, pričom táto suma by ju nezaťažila, ak by exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o zmenu exekútora dodržal zákonnú lehotu a taktiež aj nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa domáha v sume 331,92 eura, ktorú vyčíslil v súlade s judikatúrou ústavného súdu SR,

podľa ktorej za každý mesiac zbytočného priet'ahu dotknutému účastníkovi prináleží 55,32 eura, pričom v predmetnej exekučnej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 208 dní. Súd v predmetnej veci pojednával v neprítomnosti účastníkov konania. Žalobca bol predvolaný, avšak svoju účasť neospravedlnil a taktiež v neprítomnosti žalovanej, ktorá svoju účasť ospravedlnila, ale nepožiadala o odročenie pojednávania. Žalovaná doručila súdu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú a uplatnila si náhradu trov konania (bez ich vyčíslenia). Žalobu považovala za zmätočnú najmä preto, že žalobca vôbec neuvádza spisovú značku exekučného konania (v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), okrem toho neuvádza, kedy sa dozvedel o vzniku škody a len vo všeobecnosti odkazuje na exekučný spis a tým prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno by mal znášať žalobca. Okrem toho žalobu považuje za zmätočnú aj preto, že nie je jasný ani konkrétny titul na náhradu škody, pretože žalobca uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namietajú nesprávny úradný postup v podobe priet'ahov. Žalobca v súvislosti s priet'ahmi v exekučnom konaní vôbec neuviedol čo podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priet'ahy na príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, teda či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priet'ahy v konaní, pretože táto právomoc prináleží iba predsedovi súdu prípadne Ústavnému súdu SR. Namietal, že zákonná podmienka povinného predbežného prejednanie takéhoto nároku v tomto prípade nie je splnená, pretože v čase podania žaloby na súd zákonná lehota (6 mesiacov od prijatia žiadosti) ešte neuplynula, takže ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie (a to napriek výzve), preto nárok žalobcu nepovažoval za predbežne prerokovaný. Taktiež namietala, že zákonné podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vôbec nie sú dané, pretože 15 dňová lehota na vydanie poverenia podľa exekučného poriadku neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako v exekučnom titule. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky priet'ahy v konaní a je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Taktiež uviedla, že povinnosť žalobcu riadne preukázať vznik a výšku škody je daná a od tejto povinnosti ho neodbrementeňuje množstvo podaných žalôb, ani ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní a ďalšie skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody, nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a teda neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou majetkovou a nemajetkovou škodou, preto žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalobcu zaviazat' k náhrade trov konania. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/2987/2002, z ktorého zistil, že dňa 12. 04. 2005 súdny exekútor, Mgr. Katarína Baňarová, doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, proti povinnému K. R., o vymoženie 14.530,- Sk s príslušenstvom. Dňa 25. 11. 2002 Okresný súd Nové Zámky vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 oprávnený podal návrh na zmenu exekútora a výzvou zo dňa 01. 12. 2010 exekučný súd vyzval oprávneného na oznámenie potrebných skutočností k tomuto návrhu. Dňa 01. 04. 2011 oprávnený podal na súd podanie a dňa 30. 05. 2011 podal podanie súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár. Dňa 14. 06. 2011 uznesením exekučný súd vyhovel žiadosti o zmenu exekútora. V predmetnom konaní sa žalobca domáha náhrady škody, a to vo výške 331,92 eura titulom nemajetkovej ujmy a vo výške 175 eur titulom majetkovej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pričom vyčíslená škoda mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu vo vyššie uvedenej exekučnej veci. Súd pri posudzovaní dôvodnosti žaloby predovšetkým zisťoval, či všetky zákonné podmienky vzniku predmetnej zodpovednosti sú dané. Žalobca sa domáha náhrady skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktoré podľa jeho tvrdenia vznikli v dôsledku toho, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o zmenu exekútora v zákonnej lehote. Uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody treba posudzovať podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priet'ahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priet'ahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priet'ahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priet'ahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V konaní nebolo ani tvrdené ani preukázané, že by tieto podklady potrebné pre ustálenie nesprávneho úradného postupu boli dané v predmetnej exekučnej veci Okresného súdu Nové Zámky. Samotný nesprávny úradný postup v danej veci spočívajúcí v tom, že súd o zmene súdneho exekútora nevzhliadol v zákonnej lehote, bez ďalšieho nemá za následok vznik práva na náhradu požadovanej náhrady škody, a preto v dôsledku existujúceho nesprávneho úradného postupu a v príčinnej súvislosti s ním žalobcovi žiadna škoda nemohla vzniknúť. S poukazom na uvedené skutočnosti mal súd za preukázané, že nie sú dané zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu žalovaného podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Na zistený skutkový stav prvostupňový súd z hľadiska právneho posúdenia aplikoval ustanovenia § 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. d/, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení účinnom od 01. 01. 2013) a § 17 a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, nakoľko ich nevyčíslila.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa v merite veci aplikoval novú právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, teda po založení zodpovednostného právneho vzťahu. Zdôraznil, že súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Mal za to, že súd mu svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Zároveň namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu taktiež neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Poukázal na to, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávany za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

II.

Ďalším uznesením Okresný súd Komárno zo dňa 23. 04. 2015, č. k. 6C/703/2012-77 uložil žalobcovi, aby v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur s poukazom na položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov a súdny poplatok vo výške 3,- eur za vyhotovenie rovnopisu podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov. Zároveň poučil žalobcu, že ak poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc prvostupňový súd, aby s poukazom na ust. § 210a OSP odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie/výzvu zrušil v celom rozsahu bez náhrady. Poznamenal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje žiadne dôvody, a to skutkové ani právne, ktoré viedli súd k vydaniu predmetného rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod na zrušenie uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť poplatok za odvolanie podľa položky 7a) konštatoval v množstve vecí napr. Krajský súd v Žiline ako v konaní sp. zn. 8Co/295/2013.

Vyrubený poplatok vo výške 20,- eur za podané odvolanie, avšak tento poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného mal teda za preukázané, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nepodliehajú mu ďalšie úkony vo veci samej ako odvolanie, dovolanie a pod. V súvislosti s uvedeným poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch, čl. II k bodu 3. Poukázal na to, že podľa pozmeňujúceho návrhu k vládnemu návrhu zákona sa v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhlo zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládného návrhu a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístupu k spravodlivosti v týchto veciach, pretože sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby (položka 1), ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. V tomto smere dodal, že v predmetnej veci podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd teda nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, a preto nemal byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Vyššie uvedené závery považoval za súladné s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Taktiež ani v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Takýmto konaním súdu mu bola v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie súdu považoval za zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Poznamenal, že v § 1 zákona o súdnych poplatkoch je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Súdny teda vyberajú súdne poplatky za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú za návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov. V tejto súvislosti zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. S poukazom na uvedené, ak je účastníkovi konania v rozpore so zákon č. 71/1992 Zb. ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu ako aj práva upraveného čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Domnieval sa, že súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2, a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše dodal, že podľa ust. § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01. 10. 2012 a konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP konanie vo veciach náhrad škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. S týmto názorom sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 z 30. 06. 2008 a sp. zn. 6 M Cdo 2/2011 z 10. 08. 2011. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/842/2012 zo dňa 16. 10. 2013 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/174/2012 zo dňa 03. 01. 2014. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 13. 01. 2015, č. k. 6C/703/2012-59 je dôvodné, a preto tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ OSP a § 221 ods. 2 OSP. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 23. 04. 2015, č. k. 6C/703/2012-77

odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, a preto uznesenie v zmysle § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

I.

Podľa 221 ods. 1 písm. f/ OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa 221 ods. 1 písm. h/ OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval, alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 10Er/2987/2002 na základe návrhu oprávneného doručeného súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi, so sídlom Exekútorského úradu Šaľa, dňa 05. 11. 2001. Súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 11. 11. 2002. Dňa 25. 11. 2002 exekučný súd poverením č. 5404 019801 poveril výkonom exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára. Dňa 22. 11. 2010 doručil oprávnený súdu návrh na zmenu exekútora a žiadal, aby súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Výzvou zo dňa 07. 12. 2010 požiadal exekučný súd súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, aby oznámil súdu svoje stanovisko v súvislosti s návrhom oprávneného na zmenu súdneho exekútora a taktiež vyzval oprávneného, aby uviedol dôvody, pre ktoré žiada poveriť iného exekútora. Dňa 01. 04. 2011 oprávnený doručil súdu svoje stanovisko a dňa 30. 05. 2011 doručil svoj súhlas so zmenou súdneho exekútora poverený súdny exekútor, ku ktorému pripojil špecifikáciu uplatnených trov exekúcie. Následne exekučný súd uznesením č. k. 10Er/2987/2002-17 zo dňa 14. 06. 2011 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 03. 2013.

Ak výrok rozsudku vyjadruje v stručnej a presnej formulácii záverečný úsudok o predmete občianskeho súdneho konania, potom odôvodnenie rozsudku sleduje účel vyložiť opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku súdu. Účelom odôvodnenia je teda predovšetkým dosiahnuť presvedčivosť rozsudku a prehĺbiť výchovný účinok rozsudku, čoho základom je však zákonu zodpovedajúci výrok rozhodnutia.

Súčasťou pojmu právneho štátu je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Dodržiavanie tejto povinnosti má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdu a vylúčiť tak ľubovôľu pri rozhodovaní. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonala výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom pre ústavne konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. mája 2010 sp. zn. Obo/23/2008).

Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda

možnosť riadne konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo/91/2010).

Nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia je tak závažnou vadou, že sa ňou musel odvolací súd zaoberať z úradnej povinnosti (ex offa), teda aj vtedy, ak by ju odvolateľ nenamietal. Nepreskúmateľnosť rozsudku môže nastať z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodov rozhodnutia.

Súd je povinný svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 OSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Za nepreskúmateľný je treba považovať aj rozsudok, v ktorom sa súd skutkovo a právne nevysporiadal s celým uplatneným nárokom, a za taký je treba považovať aj rozsudok, v odôvodnení ktorého súd neuviedol, prečo zamietol zvyšok návrhu navrhovateľa. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že žalobca sa v predmetnom konaní domáha náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eura z dôvodu, že exekučný súd Okresný súd Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/2987/2002 nerozhodol o návrhu oprávneného (žalobcu) v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote, a teda bol nečinný viac ako 208 dní. Súd prvého stupňa sa v predmetnej veci v napadnutom rozsudku síce zaoberal skutočnosťou, či vznikla, resp. nevznikla zodpovednosť štátu za vyčíslenú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu žalobcu, ako aj zákonnými predpokladmi zodpovednostného vzťahu štátu za nesprávny úradný postup, avšak nijakým spôsobom sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré žalobca žaloval, a to, že prišlo k nesprávnemu úradnému postupu nečinnosťou exekučného súdu tým, že nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s tým, či v čase podania návrhu na zmenu súdneho exekútora existovala procesná 30 dňová lehota v zmysle vtedy platného a účinného Exekučného poriadku, v ktorej má exekučný súd rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Taktiež sa nezaoberal tým, či skutočnosť, že súd o predmetnom návrhu nerozhodol včas, mohlo založiť vznik zodpovednostného vzťahu v zmysle § 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a či všetky zákonom stanovené predpoklady boli vo vzťahu k predmetnému exekučnému konaniu naplnené. Súd prvého stupňa sa taktiež nijako nevysporiadal s tým, či mohla vzniknúť majetková škoda alebo nemajetková ujma aj napriek tomu, že v predmetnej exekúcii už bol poverený súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár, so sídlom Exekútorského úradu Šafa, ktorý až do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora vykonával všetky úkony potrebné a nevyhnutné k tomu, aby zabezpečil vymoženie uplatnenej pohľadávky oprávneného. S poukazom na uvedené skutočnosti má odvolací súd za preukázané, že súd prvého stupňa vo veci nepostupoval vecne správne, v dôsledku čoho zaťažil predmetné konanie vadou odôvodňujúcou zrušenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný a vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom k tomu, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade so zákonnými požiadavkami definovanými v ust. § 157 ods. 2 OSP, nemožno hovoriť o rozhodnutí súdu, ktoré by v účastníkoch konania vyvolalo presvedčenie v jeho správnosť. V ďalšom konaní sa bude súd prvého stupňa zaoberať vyššie uvedenými skutočnosťami tak, aby rozhodnutie spĺňalo všetky zákonné požiadavky na písomné vyhotovenie rozhodnutia, pričom sa pri svojom novom rozhodnutí bude riadiť právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 226 OSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu nepreskúmateľnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

II.

Okresný súd Komárno (súd prvého stupňa) napadnutým uznesením zo dňa 23. 04. 2015 č. k. 6C/703/2012-77 uložil žalobcovi, aby v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na položku č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. V odôvodnení uznesenia súd žalobcu poučil akou formou je možné súdny poplatok uhradiť a taktiež ho poučil, že ak súdny poplatok nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu taktiež podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc odvolací súd, aby napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poznamenal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje žiadne dôvody, a to skutkové ani právne, ktoré viedli súd k vydaniu predmetného rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod na zrušenie uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí napr. Krajský súd v Žiline ako v konaní sp. zn. 8Co/295/2013. Bol vyrubený poplatok vo výške 20,- eur za podané odvolanie, avšak tento poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného mal teda za preukázané, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nepodliehajú mu ďalšie úkony vo veci samej ako odvolanie, dovolanie a pod. V súvislosti s uvedeným poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch, čl. II k bodu 3. Poukázal na to, že podľa pozmeňujúceho návrhu k vládnemu návrhu zákona sa v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom navrhlo zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístupu k spravodlivosti v týchto veciach, pretože sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby (položka 1), ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. V tomto smere dodal, že v predmetnej veci podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd teda nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, a preto nemal byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Vyššie uvedené závery považoval za súladné s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Taktiež ani v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Takýmto konaním súdu mu bola v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie súdu považoval za zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Poznamenal, že v § 1 zákona o súdnych poplatkoch je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Súdny teda vyberajú súdne poplatky za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú za návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov. V tejto súvislosti zdôraznil, že použitie analogie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. S poukazom na uvedené, ak je účastníkovi konania v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu ako aj práva upraveného čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Domnieval sa, že súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2, a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše dodal, že podľa ust. § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01. 10. 2012 a konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/842/2012 zo dňa 16. 10. 2013 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/174/2012 zo dňa 03. 01. 2014.

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že vo veci samej sa žalobca domáha od žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eura titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice. Prvostupňový súd v merite veci rozhodol rozsudkom zo dňa 23. 01. 2015 č. k. 6C/703/2012-59, ktorým zamietol žalobu žalobcu. Predmetný rozsudok žalobca napadol odvolaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 27. 02. 2015. Následne súd prvého stupňa napadnutým uznesením zo dňa 23. 04. 2015 č. k. 6C/703/2012-77 vyzval žalobcu, aby uhradil súdny poplatok vo výške 20 eur. Žalobca dňa 04. 05. 2015 doručil súdu prvého stupňa odvolanie proti uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“) súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len „percentná sadzba“) alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7a zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Odvolací súd v súvislosti s povinnosťou platiť súdny poplatok vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom poznamenáva, že zákon o súdnych poplatkoch do novely vykonanej zákonom č. 621/2005 Z. z. upravoval v ust. § 4 ods. 1 písm. c/ vecné oslobodenie od poplatku v konaniach vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Novela s účinnosťou od 01. 01. 2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo dôvodová správa odôvodňovala reakciou na neúmerne nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň bol v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,- Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zákonom č. 273/2007 Z. z. účinného od 01. 07. 2007 bol § 4 ods. 1 doplnený o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku, zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná novela bola zavedená zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkov za položku 7 bola doplnená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20,- eur, čím zákonodarcia reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Z uvedeného vyplýva, že po 01. 10. 2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti. Žalobcovi tak v súvislosti s podaním predmetného návrhu, ktorý je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania.

Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd nepovažoval tvrdenia žalobcu v odvolaní za správne v tom smere, že spoplatneniu podlieha výlučne podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie aj ďalšie úkony vo veci samej. V predmetnej veci žalobcovi podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch tak, ako to uviedol súd prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorého ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni s tým, že poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej.

Keďže v danom prípade ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom začaté na návrh žalobcu dňa 27. 09. 2012, teda pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa žalobca podal prostredníctvom elektronickej pošty dňa 27. 02. 2015, teda po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti žalobcu ako odvolateľa aj z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Súd prvého stupňa správne napadnutým uznesením zo dňa 23. 04. 2015, č. k. 6C/703/2012-77 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aplikujúc platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a taktiež správne stanovil aj výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur v súlade s položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. S poukazom uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 4 a ustanovenie § 142 ods. 1 OSP.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.